CHƯƠNG 2272

Đánh bại Băng Chỉ, ba giọt máu

Thân thể lập tức phình to vạn trượng cũng có cái lợi.

Cái lợi là, vốn dĩ bốn đạo kiếm khí này của Hàn Hậu Chỉ sẽ đánh trúng những vị trí chí mạng trên người Vu Vương Băng Chỉ.

Nhưng hiện giờ, vì nàng đột nhiên biến thành khổng lồ vạn trượng, bốn đạo kiếm khí này chỉ có thể đánh trúng hai chân nàng.

Từ góc nhìn của Hạ Nhân, hai đạo kiếm ý thập tự hư không lần lượt in dấu trên hai cẳng chân của thân thể thần vạn trượng kia.

Cẳng chân nàng không bị phế bỏ, nhưng máu thịt lại bị nổ tung một mảng lớn ở mỗi bên.

Tất cả những thứ này đều cần bổn nguyên để bù đắp.

Đặc biệt đối với chủng tộc như Vu tộc mà nói, máu thịt tổn thất quá nhiều sẽ khiến chiến lực suy giảm nghiêm trọng.

Ngay sau đó, thân thể Hàn Hậu Chỉ hóa thành một tia sáng, lập tức lùi xa vạn trượng.

Bởi vì trên đỉnh đầu, nắm đấm của nữ nhân kia đã giáng xuống.

Một đòn này không đánh trúng Hàn Hậu Chỉ, nhưng thần lực màu vàng mênh mông lại tách khỏi nắm đấm, hung hăng nện xuống mặt đất bên dưới.

Mặt đất cuộn trào dữ dội, ngay cả dung nham sâu dưới lòng đất cũng bị đánh văng tung tóe.

“Chém...” Hàn Hậu Chỉ vẫn chưa đạt tới Thần Vương cảnh, không thể tu luyện ra pháp tướng Thần Vương, nhưng lúc này thần kiếm của hắn bay vào hư không, lại hóa thành lớn nghìn trượng.

Sau đó, một kiếm ầm vang chém về phía thân thể Vu tộc vạn trượng trước mặt.

Thuộc tính của kiếm ý lần này lại thay đổi, hóa thành thuộc tính băng lạnh lẽo.

Một luồng kiếm quang xanh trắng xuyên qua hư không trong chớp mắt, tựa như dải lụa đang tuôn chảy.

Trong khoảnh khắc này, ánh sáng giữa đất trời đều bị hút vào luồng kiếm quang mênh mông ấy.

“Mạnh thật...” Hạ Nhân nheo mắt: Tên Hàn Hậu Chỉ này rốt cuộc đã gặp cơ duyên gì mà lại có được nhiều thần thông kiếm đạo đến vậy.

Hơn nữa, mỗi một thần thông còn mạnh mẽ như thế?

Nhìn thấy luồng kiếm quang này, phản ứng đầu tiên của Băng Chỉ là bỏ chạy.

Từ trong kiếm quang, nàng cảm nhận được một luồng sức mạnh mênh mông.

Nhưng đến khi nàng định chạy mới phát hiện quy tắc không gian xung quanh mình đã bị xáo trộn.

“Lại có năng lực khóa chặt hư không ư?”

Băng Chỉ phất tay, lần nữa lấy ra một tấm thần phù phòng ngự lục phẩm, đáng tiếc không phải cực phẩm trong lục phẩm, chỉ là thượng phẩm mà thôi!

Sau đó nàng phất tay, lần nữa đánh ra một kiếm.

Đồng thời, tinh huyết trong cơ thể bùng cháy, đưa sức mạnh công kích và phòng ngự lên mức lớn nhất.

Kiếm ý xanh trắng cuối cùng cũng giáng xuống.

Một kiếm Băng Chỉ vung ra bị phá tan trước tiên.

Một kiếm này của Hàn Hậu Chỉ tuy mạnh, nhưng dù sao bản thân hắn chỉ ở Thần Tôn cảnh. Khi đối mặt với chiêu thức lấy công làm thủ của Băng Chỉ, sức mạnh trong đòn đánh này bị triệt tiêu năm phần, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Năm phần sức mạnh còn lại rơi xuống tấm khiên màu vàng.

Cuối cùng, kiếm ý còn chưa tới một phần rơi lên người Băng Chỉ.

Băng Chỉ da dày thịt chắc, nên cũng không phải chịu thương thế quá nặng.

Nhưng ngay sau đó, nàng kinh hãi nhìn thấy Hàn Hậu Chỉ lần nữa giơ phôi kiếm màu đen lên.

“Hạ Nhân, ta nhận thua...”

Thân thể Băng Chỉ lại hóa thành kích thước người bình thường, lùi đến cách Hạ Nhân không xa.

Hàn Hậu Chỉ không tiếp tục tấn công, hắn đang chờ mệnh lệnh của Hạ Nhân.

Hạ Nhân cười cười, nói: “Ngươi nói dừng là dừng sao!”

“Vâng!” Sắc mặt Băng Chỉ hơi tái, nàng nhìn Hạ Nhân nói: “Từ nhiều năm trước, ta đã có thể đột phá xiềng xích để tiến vào Thần Hoàng cảnh, nhưng vẫn luôn không đột phá, là vì đang chờ một cơ duyên!”

“Hạ Nhân, hôm nay nếu ngươi ép ta, khiến ta bị buộc phải tiến vào Thần Hoàng cảnh, thì giữa hai chúng ta sẽ không chết không thôi!”

“Mặc dù hiện giờ chiến lực của ta yếu hơn hai người các ngươi một chút, nhưng đợi đến khi ta tiến vào Thần Hoàng cảnh, cả hai ngươi đều phải chết!”

Hạ Nhân nói: “Cũng chưa chắc!”

“Ngươi nghi ngờ ta?” Băng Chỉ hít sâu một hơi, nói: “Hạ Nhân, ta và ngươi không có mối thù sống chết... chẳng qua chỉ phụng mệnh đến đây đưa Thiên Trúc đi mà thôi!”

“Hiện giờ ta không có bản lĩnh đưa nàng đi, chuyện này đương nhiên coi như xong!”

“Nhưng nếu ngươi ép ta tiến vào Thần Hoàng cảnh, đến lúc đó cho dù ngươi không chết, cũng phải cân nhắc đến gia tộc của mình!”

“Ta khuyên ngươi... dừng lại ở đây!”

Hạ Nhân nói: “Vậy thì không được... đã nói rồi, đánh bại ngươi thì ngươi phải làm nô bộc của ta!”

“Thế này đi... ta cũng không bắt ngươi làm nô bộc nữa!”

“Nhưng ngươi nhất định phải bày tỏ chút thành ý!”

“Để lại nhẫn và vòng tay của ngươi đi!”

“Không được!” Băng Chỉ nói: “Trong nhẫn của ta có tài nguyên của bộ lạc Cửu Phượng, ngươi không thể lấy. Nếu không, chẳng cần ta ra tay, các trưởng lão bộ lạc Cửu Phượng sẽ xuất động toàn bộ. Đến lúc đó hơn mười vị Thần Hoàng kéo tới, Hạ gia của ngươi dù không bị diệt cũng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề!”

Hạ Nhân nói: “Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, ngươi coi Hạ gia ta là gì hả?”

“Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”

Băng Chỉ suy nghĩ một lát, giọng điệu dịu đi đôi chút: “Nhẫn thì thật sự không được, nhưng ta có thể đưa ngươi vài thứ khác. Ngươi cần gì?”

Hạ Nhân cười cười, nói: “Vậy đưa ta ba giọt tinh huyết trong tim của ngươi đi!”

“Nhớ đấy, là tinh huyết, không phải thần huyết bình thường!”

Sở dĩ Hạ Nhân muốn ba giọt là để chừa cho Băng Chỉ chút không gian mặc cả.

Cuối cùng, cho dù nữ nhân này chỉ đưa một giọt thì ta cũng đã lời rồi.

Nhưng không ngờ nữ nhân này lại thật thà đến mức không hề mặc cả một câu, trực tiếp phành phạch lấy ra ba giọt máu trong tim ném cho Hạ Nhân, sau đó hóa thành một vệt sáng rời đi.

“Thiên Trúc, cất đồ đi!” Hạ Nhân phất phất tay áo: “Mang những thứ này về, chăm chỉ tu hành!”

Ánh mắt Hạ Nhân lại nhìn về phía Hàn Hậu Chỉ, nói: “Khá lắm Hàn Hậu Chỉ, chiến lực vẫn mạnh như vậy!”

“Không dám!” Hàn Hậu Chỉ chắp tay, nói: “Là công tử đánh bại nàng trước, khiến nhuệ khí của nàng bị tổn hại trước một bước, nếu không ta cũng không thể thắng nhanh gọn như vậy!”

“Ừ!” Hạ Nhân gật đầu, sau đó nói: “Thiên Trúc, Tô Chân Chân, hai người các ngươi về trước đi!”

“Ta có vài chuyện muốn hỏi Hàn Hậu Chỉ!”

Trên đống phế tích khổng lồ, ánh lửa lập lòe.

Khói bụi vẫn chưa tan hết, một ít tro tàn còn lơ lửng giữa không trung.

Hạ Nhân nhìn Hàn Hậu Chỉ, hỏi: “Tu vi của ngươi tăng lên nhanh như vậy sao?”

Hàn Hậu Chỉ chắp tay: “Trong lúc phiêu bạt bên ngoài, ta gặp được một vị Kiếm đạo Thần Đế, hơn nữa còn là một vị Thần Đế có phong hiệu. Ông ấy đã thu ta làm đệ tử thân truyền nòng cốt, truyền cho ta rất nhiều thần thông!”

“Ông ấy còn cho ta một ít tài nguyên tu hành, đạo pháp các loại, lại có Kiếm đạo thần quả trợ giúp!”

“Vì vậy, tu vi đột phá cũng nhanh hơn một chút!”

“Vị Kiếm Đế đó còn có một khối đá mài kiếm, dùng nó để rèn luyện kiếm đạo thì đạt hiệu quả gấp đôi!”

“Các loại cơ duyên liên tiếp kéo đến, tiểu nhân cũng vì thế mà đột phá nhanh hơn một chút!”

“Có điều, tốc độ của công tử cũng nhanh vô cùng!”

Hạ Nhân gật đầu, nói: “Kiếm đạo Thần Đế, haiz... Hàn Hậu Chỉ à Hàn Hậu Chỉ, người ta đối xử với ngươi tốt như vậy, nhưng ngươi lại sắp trở thành kẻ phụ bạc rồi!”

Qua một lúc lâu, hắn mới nói: “Đa tạ công tử đã truyền cho ta thần thông pháp thuật, giúp ta che giấu thần khiếu của bản thân!”

“Nếu không có vậy, Kiếm đạo Thần Đế kia sao có thể để ta sống sót?”

“Ba nghìn Thần Đế, có mấy kẻ tốt đẹp chứ!”

Hạ Nhân nói: “Nói hay lắm, tu luyện đến cảnh giới như ngươi và ta, từng bước xuyên qua năm tháng vô tận!”

“Có những lúc, có những chuyện, nói trắng ra đều là định mệnh trong cõi u minh!”

“Chỉ dùng nhân quả và ân oán đơn thuần để phán đoán quả thật không thích hợp!”

“Ngày sau ngươi nhất định sẽ đạt đến cảnh giới Thần Đế có phong hiệu!”

“Ta đi đây, cái này cho ngươi!” Hạ Nhân phất tay bay đi, nhưng lại ném từ xa tới một miếng ngọc giản, rơi xuống bên cạnh Hàn Hậu Chỉ: “Ngươi sẽ dùng đến nó!”

CHƯƠNG 2273

Vạn gia Thất Tinh

Thứ Hạ Nhân ném cho Hàn Hậu Chỉ là một môn thần thông nguyên bản, tên là 【U Minh Tịch Hồn Thuật】.

Cực phẩm Thiên giai, sau khi luyện thành có thể triệt để che giấu khí tức của bản thân.

Cho dù thay đổi toàn bộ khí tức của mình cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Có thứ này, kết hợp với 【Quyết Tiềm Long Hối Tích】 mà Hạ Nhân đưa cho hắn trước đó, đủ để khiến Hàn Hậu Chỉ biến thành một người khác, ngay cả Thần Đế cũng không thể nhận ra.

Ban đầu, khi Hạ Nhân có được môn thần thông này, hắn đã từng thề với Bách Lý Lục Nghi.

Nhưng khi ấy Hạ Nhân nói là không truyền ra ngoài U Minh Tịch Hồn Thuật Thiên giai trung phẩm, hiện giờ quả thật đã truyền, nhưng thứ truyền ra lại là cực phẩm.

Hơn nữa, thứ gọi là lời thề của Chúa Tể, bây giờ còn có tác dụng sao?

Bảy quyển Chú Thư đều đang ở trên người lão tử, cho dù lời thề có tác dụng, không ai kích hoạt Bảy Quyển Chú Thư thì cũng không thể thực hiện được.

Không lâu sau, Hạ Nhân trở về Hạ gia.

Lúc này, trong đại điện Hạ gia đã có rất nhiều người ngồi.

Tô Chân Chân, Kiều Tuệ Châu, Ôn Bất Vãn và những người khác!

Thấy Hạ Nhân trở về, các nàng lần lượt đứng dậy. Biểu cảm trên mặt mỗi người đều khác nhau, nhưng không ai là không để lộ vẻ quan tâm.

Hạ Nhân mỉm cười: “Không sao... Đánh xong rồi, Hàn Hậu Chỉ đã đánh lui người ta, yên tâm đi, nhà chúng ta còn có đại trận Bát phẩm mà!”

Hạ Nhân đi đến bên cạnh Kiều Tuệ Châu rồi cũng ngồi xuống.

“Sư tỷ không làm phiền đệ chứ?”

Kiều Tuệ Châu lắc đầu, mỉm cười: “Không đâu, gần đây ta gặp phải đạo khô!”

Đạo khô và Tuyệt Tuệ không phải là một chuyện.

Cái gọi là đạo khô, chính là trạng thái sau khi tu hành đến một thời gian nhất định, vì thiếu du lịch bên ngoài khiến đạo pháp trong cơ thể trở nên hỗn loạn mơ hồ, không thể tiếp tục lĩnh ngộ.

Trạng thái này Hạ Nhân đã gặp phải nhiều lần trước đây.

Mỗi lần bị đạo khô, chỉ cần ra ngoài du lịch một vòng là khỏi.

Hạ Nhân nhìn tu vi của Kiều Tuệ Châu, tu vi của nàng cuối cùng cũng đã tăng lên Thần Tôn cảnh.

“Tỷ đã là tầng một Thần Tôn cảnh rồi?” Hạ Nhân hơi kinh ngạc, cũng có phần mừng rỡ.

Kiều Tuệ Châu nói: “Ta còn không bằng muội Bất Vãn. Muội ấy đi sau mà vượt trước, đệ nhìn muội ấy đi!”

Hạ Nhân nhìn về phía Ôn Bất Vãn, Ôn Bất Vãn đã là tầng hai Thần Tôn cảnh.

“Bất Vãn, muội lại không bị đạo khô sao?” Hạ Nhân có chút kỳ lạ.

Ôn Bất Vãn lắc đầu: “Không... Có lẽ có liên quan đến việc muội trồng thần dược!”

“Muội luôn cảm thấy trồng thần dược cũng là một cách du lịch!”

“Được rồi!” Hạ Nhân hoàn hồn, nắm lấy tay Kiều Tuệ Châu, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Tô Chân Chân: “Sư muội Tô... Trước đó muội nói với ta gia tộc đã xảy ra hai chuyện. Ngoài Vu vương Băng Chỉ của Vu tộc này ra, còn chuyện gì nữa?”

Tô Chân Chân nói: “Khu vực Phù Dư Sơn của chúng ta vốn đã là nơi Hạ gia lớn mạnh nhất, hiện giờ là gia tộc Lục tinh!”

“Nhưng gần đây lại chuyển đến một gia tộc Thất tinh!”

“Theo lý mà nói, chúng ta cần phải chịu sự quản hạt của họ. Bọn họ cũng đã đăng ký kim tinh ở phủ thành chủ!”

“Tình hình thế nào?” Hắn hỏi Tô Chân Chân.

Tô Chân Chân nói: “Bọn họ mới chuyển đến chưa đầy nửa tháng, chúng ta vẫn chưa dò hỏi được tin tức cụ thể về gia tộc họ. Nhưng người ta đã đích thân tới đây, gửi thiệp mời, bảo ngày mai chúng ta đến nhà họ tham dự đại lễ dựng gia tộc!”

Trong lúc nói chuyện, Tô Chân Chân còn đưa tấm thiệp cho Hạ Nhân.

Đó là một miếng ngọc giản màu đỏ, trông vô cùng vui mừng.

“Vạn gia?” Hạ Nhân kinh ngạc: “Là một gia tộc Nhân tộc sao?”

Tô Chân Chân nói: “Nhìn họ thì rất giống!”

“Hiện giờ Vạn gia này đặt ra trước mắt chúng ta hai vấn đề!”

“Thứ nhất, nhà chúng ta sẽ cử ai đi tham dự【đại lễ dựng gia tộc】 của họ. Thứ hai, sau này chúng ta sẽ đối xử với họ thế nào!”

“Ta đã phái người đi dò hỏi. Nhà họ có Thần Hoàng, nhưng chỉ có một người, hơn nữa còn là Thần Hoàng cảnh sơ kỳ!”

“Xét về thực lực, hắn không mạnh hơn Hạ gia chúng ta bao nhiêu.”

“Sau này chúng ta sẽ phục tùng sự quản lý của họ, mặc cho họ bóc lột, hay là thích hợp cho họ thấy chút màu sắc, để họ biết chúng ta không dễ chọc!”

Điều Tô Chân Chân nói là vấn đề thái độ, chuyện này vô cùng quan trọng.

Những người khác không ai có quyền lên tiếng về chuyện này.

Hạ Nhân nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi nói: “Vừa hay ta cũng đã xuất quan, hơn nữa đối phương dù sao cũng là một gia tộc Thần Hoàng cảnh, vậy để ta đi...”

“Để Hồng Lộc đi cùng ta... Ủa... Hồng Lộc đâu rồi...”

“Bế quan rồi!” Tô Chân Chân nói: “Hồng Lộc đã bế quan được một thời gian. Lần trước muội ấy nói với ta, hình như sắp đột phá cảnh giới!”

“Hả?” Hạ Nhân hỏi: “Đột phá cảnh giới?”

“Không phải...” Tô Chân Chân lắc đầu: “Là tầng mười hai Thần Vương cảnh!”

“Ồ...” Hạ Nhân gật đầu.

Tầng mười hai Thần Vương cảnh vẫn còn cách Thần Hoàng cảnh một khoảng rất lớn.

Cho dù là tầng mười hai Thần Vương cảnh cũng không thể lập tức đột phá lên Thần Hoàng, dù sao vẫn phải phá một tầng đạo chướng!

Phá đạo chướng có thể dùng đan dược tấn thăng để phá, nhưng dù thế nào cũng vẫn phải lĩnh ngộ một ít đạo pháp.

“Đến lúc đó ta sẽ tùy cơ ứng biến!” Hạ Nhân nói: “Ừm... Là ngày mai đúng không? Sư tỷ đi cùng ta, hai chúng ta thôi!”

“Lấy gì làm quà mừng đây?” Tô Chân Chân có chút đau đầu!

Ít quá thì mất thể diện của Hạ gia, nhiều quá thì lại là một khoản tổn thất.

Hạ Nhân nói: “Muội không cần lo, trên người ta cũng có một ít đồ. Đợi ngày mai đến đó rồi tùy cơ ứng biến là được!”

“Có điều không có Hồng Lộc đi cùng, ta cứ cảm thấy không yên tâm thế nào ấy!”

“Vậy...” Ôn Bất Vãn nói: “Để muội đi gọi Hồng Lộc đến!”

“Cũng không cần đâu!” Hạ Nhân xua tay: “Tuy không yên tâm, nhưng nếu chỉ là Thần Hoàng cảnh sơ kỳ thì ta cũng không sợ!”

Trước đây trong tình huống như thế này, Hạ Nhân quả thật không dám tùy tiện đến đó, nhưng hiện giờ hắn cuối cùng cũng đã có chút sức tự bảo vệ mình.

Hư Không Tật Động đủ để hắn dây dưa với Thần Hoàng cảnh, bảo đảm bản thân đứng ở thế bất bại.

Cho dù Thần Hoàng phát động thần niệm công kích thì lão tử cũng không sợ, hiện giờ thần niệm của lão tử đã ký thác vào hư không.

Không sợ ngươi công kích thần niệm, cũng không sợ ngươi công kích vật lý.

Trong số các Thần Hoàng cũng có những thiên kiêu tuyệt thế.

Nếu gặp phải loại thiên kiêu tuyệt thế đó thì chắc chắn vẫn phải cẩn thận hơn.

Biết đâu Hư Không Tật Động lại không thể sử dụng được.

Còn một tình huống nữa, đó là bản thân Thần Hoàng tu luyện đạo pháp không gian. Trong tình huống ấy, Hư Không Tật Động thật sự chưa chắc có thể thuận lợi sử dụng khi vượt qua hai đại cảnh giới.

Nhưng xác suất gặp phải tình huống này cực kỳ thấp!

“Được, vậy cứ thế đi. Không còn chuyện gì thì mọi người giải tán trước đi!” Tô Chân Chân đứng dậy. Nàng quản lý Hạ gia nhiều năm như vậy, càng ngày càng trở nên tháo vát.

“Chờ chút!” Kiều Tuệ Châu đứng ra.

Tô Chân Chân hơi sững lại, sau đó hỏi: “Tỷ Kiều còn chuyện gì sao?”

Kiều Tuệ Châu nói: “Chuyện ngày mai đến Vạn gia không phải chuyện nhỏ, muội lấy hết toàn bộ thần phù Thất phẩm mà Hạ gia cất giữ ra đây, sắp xếp cho ta!”

“Tất cả đưa cho sư đệ ta mang theo!”

“Được!” Tô Chân Chân nói: “Thần phù Thất phẩm... Chuyện này ta phải hỏi tỷ Kiều Kiều. Việc phân phối tài nguyên cụ thể đều do tỷ ấy xử lý, ta không biết còn hay không, có bao nhiêu.”

“Được!” Kiều Tuệ Châu nói: “Ta chờ muội!”

Sau đó, Hạ Nhân đi theo Kiều Tuệ Châu đến đạo tràng của nàng.

Khoảng thời gian chừng nửa nén hương sau, Tô Chân Chân và Đại Luân Minh Vương đích thân mang thần phù Thất phẩm đến đạo tràng của Kiều Tuệ Châu.

“Tỷ Kiều... Tổng cộng có năm miếng!” Tô Chân Chân đưa thần phù cho Kiều Tuệ Châu: “Hai miếng phòng ngự, ba miếng công kích!”

“Có điều phẩm giai đều tương đối thấp, chỉ có trung phẩm và hạ phẩm, không có loại nào quá cao!”

CHƯƠNG 2274

Không phải là Hạ Nhân đấy chứ

"Sao vẫn cứ thấy bồn chồn không yên thế này?"

Trong đạo trường của Kiều Tuệ Châu, Hạ Nhân vỗ nhẹ lên vai nàng.

Kiều Tuệ Châu lại lắc đầu, nói: "Tu vi càng cao, tiếp xúc với tầng lớp cao trong Thần giới càng nhiều, cũng càng dễ khiến người khác chú ý!"

"Sư đệ à, đệ có biết thời kỳ nguy hiểm nhất của đệ thật ra chính là lúc này không?"

Hạ Nhân kéo tay Kiều Tuệ Châu ngồi xuống, hỏi: "Sư tỷ nói vậy là vì sao?"

Kiều Tuệ Châu vẫn mang vẻ mặt lo lắng, nói: "Đệ xem này... trước đây tu vi của chúng ta còn thấp, những đối thủ và kẻ thù gặp phải thật ra cũng chẳng ra gì, tu vi của bọn chúng cũng thấp cả."

"Đánh không lại thì chúng ta vẫn có thể chạy!"

"Chỉ cần chạy ra khỏi thần quốc, đến một nơi khác, thậm chí là một thành trì khác trong cùng thần quốc, cũng có thể sống rất tốt!"

“Nếu sau này đệ trưởng thành, tu vi đạt tới Thần Vương cảnh, Thần Hoàng cảnh, với năng lực chiến đấu vượt cấp của đệ, cho dù gặp những vị Thần Đế kia cũng sẽ không chịu thiệt!”

“Cho dù bọn họ muốn dồn chúng ta vào chỗ chết, cũng phải cân nhắc thực lực của mình. Đó vẫn chưa phải thời kỳ nguy hiểm nhất!”

“Tu vi hiện giờ của đệ chẳng cao chẳng thấp, nhưng danh tiếng lại âm thầm lan truyền khắp cả Thần giới!”

“Lúc này, đệ không có sức mạnh tuyệt đối để chống lại những kẻ ở tít trên cao, mất đi sự che chở rồi thì lại chẳng còn chỗ nào để trốn!”

“Vì vậy, thiếp mới nói hiện giờ chính là thời kỳ nguy hiểm nhất!”

Hạ Nhân gật đầu: “Sư tỷ phân tích rất có lý!”

“Cho nên đó!” Kiều Tuệ Châu nói: “Khoảng thời gian này, đệ không được đi đâu hết, cứ ngoan ngoãn ở nhà cho ta, nghe rõ chưa?”

Kiều Tuệ Châu thậm chí còn đưa ngón tay thon dài ra, véo lấy tai Hạ Nhân.

Hạ Nhân cười khổ: “Được được được... sư tỷ, đệ đều nghe lời tỷ!”

“Ừm!” Kiều Tuệ Châu nói: “Lần này trở về từ Vạn gia, đệ cũng phải khiêm tốn lại cho ta!”

“Còn nữa, lúc đến Vạn gia, tuyệt đối không được hành động theo cảm tính!”

“Trong mắt những kẻ đó, núi này cao còn có núi khác cao hơn, bọn chúng chắc chắn cho rằng Vạn gia mạnh hơn Hạ gia chúng ta. Trước kia chúng khúm núm trước chúng ta, nhưng bây giờ chưa chắc còn như vậy!”

“Gặp phải tình huống này, sư đệ cũng phải nhẫn nhịn cho ta!”

Hạ Nhân nói: “Nghe rồi, nghe rồi, đến lúc đó đệ đều nghe lời sư tỷ!”

“Có điều... chẳng phải đạo của tỷ đã khô cạn rồi sao? Đệ còn định đưa tỷ ra ngoài đi dạo, du ngoạn một phen đây!”

“Chuyện đó không quan trọng!” Kiều Tuệ Châu lắc đầu nói: “Bây giờ quan trọng nhất là đệ. Tu vi của thiếp cao hơn hay thấp hơn một chút cũng không ảnh hưởng đến đại cục, hơn nữa đợi tu vi của đệ tăng lên, sớm muộn gì thiếp cũng sẽ tu luyện trở lại được.”

“Thiên Duy vẫn khỏe chứ?” Hạ Nhân nằm trên đùi Kiều Tuệ Châu, nhắm mắt hỏi một câu.

Kiều Tuệ Châu nói: “Ồ... sư đệ yêu quý của ta, cuối cùng đệ cũng nhớ ra mình còn có một đứa con trai tên là Hạ Thiên Duy à?”

Hạ Nhân không mở mắt, hơi chột dạ cười nói: “Đúng vậy... thằng bé đã lập gia đình, gây dựng sự nghiệp chưa?”

“Nói ra thì người làm cha như ta quả thật không đạt yêu cầu!”

“Không trách đệ!” Kiều Tuệ Châu nói: “Cả đại gia đình chúng ta đều dựa vào đệ cả!”

“Đại trượng phu sao có thể đặt tâm sức vào đám trẻ được? Những chuyện đó giao cho ta và muội muội Minh Vương là được rồi!”

Hạ Nhân hỏi: “Vậy rốt cuộc nó thế nào rồi?”

Kiều Tuệ Châu nói: “Hạ Nhân à Hạ Nhân... cả đời này của đệ đúng là con trai như gấu, cha lại như anh hùng!”

Hạ Nhân bật dậy khỏi đùi Kiều Tuệ Châu, hỏi: “Ý gì vậy?”

Kiều Tuệ Châu nói: “Thiên Duy thật ra đã tuyệt vọng từ lâu rồi, dựa vào sức mạnh hương hỏa của gia tộc mà bình an tu luyện đến Thần Vương cảnh. Có điều hiện giờ cũng chỉ có cảnh giới suông, đạo pháp vẫn chưa theo kịp, chắc lúc này đang bổ sung đạo pháp đấy!”

Nghe đến đây, Hạ Nhân không nhịn được lại nằm xuống.

Con trai của Hạ Nhân ta hình như chẳng đứa nào giỏi giang lắm, đến một thiên kiêu cũng không có.

Dĩ nhiên, ngoại trừ hai đứa chuyển thế trùng sinh kia.

“Đệ đã từng nghĩ đến một vấn đề chưa?” Hạ Nhân tiếp tục nhắm mắt, nằm trên đùi Kiều Tuệ Châu, hỏi một vấn đề vô cùng huyền diệu: “Những nhân vật mạnh mẽ, chẳng hạn như Thánh Nhân trong Tiên giới, Thần Đế trong Thần giới, bọn họ đều rất khó sinh ra những đứa trẻ có thiên phú dị bẩm. Nói chung, có thể trở thành người trên người đã là không tệ rồi, còn thiên kiêu vạn cổ thì lại càng khó hơn!”

Kiều Tuệ Châu nói: “Cho nên thế giới này dường như rất công bằng...”

“Người đến sau, luôn có cơ hội!”

“Đó mới là thiên đạo chân chính!”

“Nói như vậy thì...” Hạ Nhân thuận miệng tiếp lời Kiều Tuệ Châu: “Hiện giờ những Thần Đế có danh hiệu độc chiếm một đạo, phong kín con đường của người đến sau, chẳng phải là không phù hợp với thiên đạo và tự nhiên chi đạo sao?”

“Sư đệ!” Trong lúc nói chuyện, Kiều Tuệ Châu cũng nằm xuống bên cạnh Hạ Nhân, hỏi: “Đệ nói xem, những Thần Đế có danh hiệu đã tu luyện đạo pháp đến cực hạn, độc chiếm vận khí của một đạo này, mỗi ngày bọn họ làm gì?”

Hạ Nhân hỏi: “Còn có thể làm gì nữa? Đã tu luyện đến cực hạn rồi mà!”

“Đến ngộ đạo cũng chẳng còn gì để lĩnh ngộ nữa đúng không?”

“Trừ phi đổi thần cách để lĩnh ngộ đạo khác!”

Nói đến đây, trong lòng Hạ Nhân chợt rung động: Đổi thần cách?

Ta chính là Hồng Mông thần cách, muốn lĩnh ngộ đạo nào cũng được.

Đợi sau khi ta trở thành Thần Đế có danh hiệu, ta có thể...

Chẳng lẽ tác dụng của Hồng Mông thần cách chính là giúp ta lĩnh ngộ toàn bộ ba nghìn đại đạo của Thần giới?

Đúng lúc Hạ Nhân đang miên man suy nghĩ, Kiều Tuệ Châu lại xoay người đè lên người hắn, gương mặt đỏ bừng.

Hạ Nhân giật mình: “Tỷ làm gì vậy?”

Kiều Tuệ Châu nói: “Ngộ đạo chứ còn gì...”

“Thần Đế thì không cần ngộ đạo nữa, nhưng những người phàm tục như chúng ta vẫn phải ngộ đạo...”

Hạ Nhân nói: “Đúng là như vậy, nương tử cứ chờ một lát...”

Về phía tây Phù Dư Sơn, sau khi vượt qua ba dãy núi khổng lồ, lại có một ngọn núi lớn. Lúc này, ngọn núi ấy đã bị một gia tộc mới đến chiếm giữ.

Trong chủ điện của Vạn gia, đèn đuốc sáng trưng.

Lão tổ Thần Hoàng cảnh nhìn ngọc bài, bỗng cảm thấy bồn chồn không yên!

Khóe miệng lão khẽ co giật, hỏi: “Hạ gia... gia tộc sáu sao?”

“Hạ gia này... không có vấn đề gì chứ?”

“Không phải là gia tộc của Hạ Nhân đấy chứ?”

“Chắc là không có vấn đề gì đâu!” Trước mặt lão tổ, một người phụ nữ mặc áo xanh chắp tay nói: “Lão tổ, chúng ta đã chạy trốn bao lâu nay rồi, khó khăn lắm mới ổn định được, người đừng nghi thần nghi quỷ nữa!”

“Sao có thể trùng hợp gặp phải Hạ Nhân như vậy?”

“Hơn nữa, với loại người như Hạ Nhân, thế lực đứng sau hắn chắc chắn không thể chỉ là một gia tộc sáu sao nhỏ bé!”

“Thiên hạ có biết bao người họ Hạ!”

“Ồ!” Lão tổ gật đầu: “Đúng là như vậy!”

Nếu Hạ Nhân có mặt ở đây, hắn nhất định sẽ nhận ra vị lão tổ Thần Hoàng cảnh tầng một này chính là vị Thần Hoàng thứ hai của Thiên Ngô gia khi xưa: Thiên Ngô Huyền Quân.

Những năm qua, Thiên Ngô Huyền Quân dẫn theo gia tộc trốn đông trốn tây, đến cả họ cũng đổi rồi!

Ban đầu, các đệ tử đề nghị đổi họ thành “Ngô”.

Nhưng lão tổ cảm thấy như vậy quá rõ ràng, nhất định phải đổi thành một cái tên đến chính mình cũng không nhận ra mới được. Trong số các đệ tử có người nói, bản thể của Thiên Ngô tộc có nghìn chân và vạn chân, vậy thì lấy Vạn Chân làm tên đi.

Lão tổ bỏ đi chữ “Chân”, chỉ lấy một chữ “Vạn” làm họ.

Đáng tiếc, Thiên Ngô gia vẫn luôn không biết chuyện này.

Ngay từ đầu, toàn bộ Thần giới truy nã Bách Lý Mặc, ba nghìn Thần Đế liên thủ cũng đều dùng cái tên này.

Trong mắt Thiên Ngô gia, người cướp đi Thất Chú Thư chính là Bách Lý Mặc.

Về sau, Hạ Nhân giao dịch với Hải Đường Thần Đế, mới có một số ít người biết Bách Lý Mặc chính là Hạ Nhân.

Đến khi cái tên Hạ Nhân truyền vào tai Thiên Ngô gia và Bách Lý gia, lúc đó Thiên Ngô gia chỉ có một cái tên và một luồng khí tức, hoàn toàn không có cách nào tra cứu.

Dù sao cũng chỉ là một gia tộc Thần Hoàng, muốn tìm kiếm Hạ Nhân trong toàn bộ Thần giới vốn là chuyện không thể nào.